

PAȘAPORTUL GALACTIC (III)

SUB LUPĂ IPOTETICELE OZN-URI GERMANE

Gen.dr. EMIL STRAINU

Pentru că există multe speculații referitoare la tehnologia germană, prezint în continuare punctul de vedere al celebrului scriitor adept al teoriei conspirației care de câteva decenii semnează cu pseudonimul Comander X, personaj misterios și deosebit de respectat în lumea ocultă și ezoterică... „Pe cât de necrezut ar putea să pară, având în vedere istoria care se învață în liceele și facultățile zilelor noastre, în 1944, în Germania, a fost creată o farfurie zburătoare perfect funcțională, dezvoltată de Academia Tehnică a Luftwaffe în centrele ei experimentale.

Alte nave germane erau gata în diferite stadii, cu toate că sunt zvonuri despre realizarea cu succes a unor expediții chiar pe... Lună!

Eu nu sunt în stare să confirm sau să infirm aceasta, cu toate că au fost observate de către astronomii acelor timpuri activități pe Lună ce par a nu avea o cauză naturală. Configurația farfuriilor zburătoare germane includea tehnologia energiei libere / free energy descoperită de Victor Schauburger și cea magnetogravitică tahionică (numită de către inventatorul ei „Thule Tahionator”), pusă la punct de Hans Kohler. Toate mărturiile ne îndreaptă spre ideea că, dacă războiul ar mai fi durat multă vreme, farfuriile zburătoare, precum cele din seria „Vrill” (numite astfel după energia vieții de către anumite societăți secrete germane), care erau niște „nave de luptă” de 25 de metri diametru, și navele interplanetare Haunebu 4 ar fi fost puse în funcțiune și utilizate în lupta împotriva lumii libere.

Conducătorii aliaților nu și-au dat seama cât de aproape a fost lumea liberă de a fi anihilată la momentul acela, pentru că în Germania nazistă începuse o cursă pentru dezvoltarea bombei atomice.

Puteți să vă imaginați efectul bombei atomice transportate de o navă cu formă de disc zburător?!

Cu toate că eu cred că cercetătorul Vladimir Terzirski vorbește în principal despre tehnologii dezvoltate de naziști în prima parte a acestui secol (n. r. secolul XX), există posibilitatea ca acele tehnologii să fi fost utilizate în zboruri experimentale.

Teoria lui Terzirski spune că: „Germanii au avut în timpul celui de-al Doilea Război Mondial farfurii zburătoare compacte, fără nici o parte mobilă, ce puteau să meargă pe Lună într-o oră și acesta nu este cel mai mare secret...”.

E mult mai important faptul că au reușit să facă toate acestea nefolosind nici chiar o singură picătură de combustibil fosil.

Așa-zisele nave cu energie liberă pe care le foloseau naziștii nu erau niște mașinării gen perpetuum mobile, ca să folosim acest cuvânt periculos pentru comunitatea fizicienilor, care să „scoată” energie din nimic, ci transformau energia gravitațională, ce nu se termină practic niciodată, a Pământului, Lunii și a altor corpuri cerești în energia electromagnetică necesară propulsării navei în spațiu.

Binecunoscutul (în domeniul cercetării energiei alternative) transformator al lui Hans Kohler a fost utilizat în convertirea energiei gravitaționale a corpurilor cerești în energie electromagnetică necesară zborului. Transformatorul a fost legat la un „dinam cu vortex tip Marconi” în structura unei nave generator tip Van De Graaf electro-magneto-gravitice sau tahionice, așa-zisele Thule și Andromeda Tahionatori, care au fost produse în serie pe liniile de asamblare ale fabricilor AEG și Siemens din Germania anilor 1942-1945.

Aceste transformatoare au fost utilizate, de asemenea, pentru propulsarea gigantelor submarine de transport (5.000 de tone) sau pentru a produce energie în bazele lor subterane aflate peste tot în lume. Lumea a fost extrem de norocoasă datorită faptului că naziștii nu au reușit să ducă construcția navelor lor experimentale până în punctul în care acestea le-ar fi dat posibilitatea să reziste în fața Aliaților (cu toate că binecunoscutele Foo Fighters care au fost lansate în timpul ultimelor zile ale războiului se pare că aveau origine germană, conform unor surse ale serviciilor secrete). Se spune că americanii, englezii și rușii au găsit după terminarea războiului foarte multă informație despre acestea și chiar prototipuri funcționale de farfurii zburătoare, dar, asemenea poveștilor ce vorbesc despre imensele depozite de aur nazist capturate în același timp de către aliați, nici despre acestea nu avem detalii.

Aceste prototipuri de farfurii zburătoare germane timpurii au fost ascunse în baze subterane pe tot cuprinsul Europei, incluzând diferite locații aflate în munții bavarezi.

S-au dat câteva bătălii între naziști și aliați la sfârșitul războiului pentru a lua în posesie aceste prototipuri valoroase, împreună cu planurile de construcție a lor.

Această informație și tehnologia de avangardă au fost trimise spre Statele Unite, Marea Britanie și URSS în zilele imediat următoare sfârșitului războiului. Și alte lucruri au fost transportate către aceleași destinații...

Cel mai nefericit lucru ce a avut loc după sfârșitul războiului a fost faptul că oamenilor de știință germani li s-a permis de către anumiți simpatizanți naziști sus puși în guvernul american și în alte cercuri elitiste internaționale să părăsească Germania și să fie infiltrați atât în programul spațial american, cât și în alte zone importante ale guvernului și economiei Statelor Unite. E de necrezut

faptul că unor oameni precum Wernher von Braun li s-a îngăduit o schimbare radicală de macaz în ceea ce privește stăpânirea pentru care lucrau, dar acest fapt nu a făcut decât să servească oamenilor aflați la putere în acele vremuri să examineze cu de amănuntul realizările și teoriile acestor oameni de știință naștiți.

Totuși, se pare că sfârșitul războiului nu a reușit să oprească în întregime dezvoltarea mașinii de război naziste... din păcate!

Anumite fracțiuni din ierarhia nazistă nu au emigrat în America. La sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, o bază nazistă fusese construită în Antarctica de către un grup SS de elită și aprovizionată de către submarine ce cărau provizii pe distanțe foarte mari. Hitler și soția sa, Eva Braun, spun unii, nu s-au sinucis, ci și-au trăit până la capăt viețile dedesubtul gheții Polului Sud. Alte relatări spun că au trăit într-o locație secretă aflată în America de Sud.

Toate acestea se potrivesc foarte bine cu încercarea de a da explicații faptului că în multe dintre contactele cu farfuriile zburătoare, echipajul lor era vorbitor de limba germană.

Aceasta se întâmplă inclusiv acum!!

Mai ales că în prima perioadă a contactelor cu OZNuri, precum cel în care e implicat George Adamski, ni se povestește despre locuitorii acestor nave că sunt blonzi și nordici ca înfățișare, vorbind limba germană, ceea ce ne dă o indicație asupra originii unora dintre aceste nave discoidale. Este foarte probabil ca aceste contacte să fie cu germanii și cu Arcturiani și la fel de probabil este faptul ca aceste baze antarctice să existe și în zilele noastre. Bineînțeles că au fost zvonuri despre o bază germană în Antarctica, pentru că mai multe echipe de exploratori aflate în zonă au dispărut fără să lase nici o urmă. Din nou Vladimir Terzirski ne dă detalii despre „Colonia germană de la Polul Sud”: „Germanii au început să exploreze cât se poate de serios Polul Sud în 1937, folosind nave imense. Vasul Schwabenland a fost trimis către teritoriul Queen Maud, la sud de Africa de Sud, și imediat germanii și-au plantat drapelele cu svastica, pretinzând proprietatea asupra lor, precum au făcut cu întregul continent al Europei”. „Ei au dat numele acestui teritoriu de Neue-Schwabenland”. În 1942 a avut loc o operațiune secretă de evacuare făcută de Kriegs Marine pentru a muta oameni și materiale cu submarine și vapoare către o bază secretă subterană ce trebuia să devină ultimul bastion al Reich-ului.

Câteva sute de mii de sclavi din lagărele de concentrare împreună cu oameni de știință și tineri membri ai Hitler Jugend au fost transportați cu submarine și vapoare la Polul Sud către imensele colonii germane din America de Sud, în scopul continuării experimentelor naziste de creare a societății rasei pure de „supraoameni”.

Zvonurile spun că există chiar și în zilele noastre un vast oraș subteran la Polul Sud care are o populație de 2.000.000 de oameni și al cărui nume - ați ghicit! - este Noul Berlin.

Preocuparea majoră a locuitorilor acestui oraș este ingineria genetică umană și călătoriile spațiale.

Se spune, de asemenea, că amiralul Byrd i-a întâlnit în secret pe liderii acestei colonii germane antarctice în 1947, după înfrângerea lui dezastruoasă, pentru a semna în secret un tratat de pace între colonia germană de la Polul Sud și guvernul Statelor Unite și, mai ales, pentru a lua tehnologia germană în schimbul materiilor prime americane. Detalii despre baza nazistă de la Polul Sud și navele germane capabile să eludeze gravitația Pământului sunt incluse în cartea „OZN-uri făcute de om în 1944-1994”, scrisă de Renato Vesco și de David Hatcher Childress, pe care o recomand ca fiind de referință în studiul erei timpurii a navelor discoidale.

Către sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, germanii au dezvoltat nave interplanetare capabile să ajungă până la Lună sau chiar pe Marte. Unii cercetători, în filme și articole, pretind că germanii au făcut într-adevăr aceasta la sfârșitul războiului sau imediat după stabilirea lor în baza subterană din Antarctica.

Unele surse pretind chiar că un anume „ultim batalion” de soldați germani a reușit să scape în Antarctica și America de Sud cu ajutorul submarinelor în timpul ultimelor zile ale celui de-al Doilea Război Mondial. E foarte probabil ca germanii să aibă orașe supertehnologizate în jungla îndepărtată a Americii de Sud. Câțiva istorici militari, precum col. Howard Buechner, susține în cartea sa că germanii creaseră deja baze pe teritoriile Queen Maud în timpul războiului.

După aceea, submarinele germane, în anumite rapoarte se spune că erau în număr de 100, au luat importanți oameni de știință, aviatori și politicieni, transportându-i la ultima fortăreață a Germaniei naziste. Două din aceste submarine s-au predat în Argentina la doar trei luni după război.

În 1947, marina americană a invadat Antarctica, excepție făcând zona germană cunoscută sub numele de Neue Schwabenland. Într-unul din zborurile sale, amiralul Byrd a văzut că instrumentele sale de navigație au luat-o razna și a trebuit, împreună cu întreaga sa escadrilă, să se întoarcă la bază, ghidându-se după navigația la sol. Se spune că unele motoare ale avioanelor care au participat la invazia lui Byrd au fost distruse de la distanță de către nave discoidale. Marina SUA s-a retras și nu s-a mai întors decât în 1957 în Antarctica.

De data aceasta având sprijinul Franței, Marii Britanii și URSS.

Se presupune că alte baze naziste au existat în zone izolate ale Americii de Sud, probabil în munții din interiorul junglei și, foarte posibil, în zona cu fiorduri din sudul statului Chile.

Conform cărții „Cronicile lui Akakor”, publicată pentru prima dată în limba germană de ziaristul Karl Brugger, un batalion german s-a refugiat într-un oraș subteran aflat la granița dintre Brazilia și Peru”. Brugger a fost un ziarist german care a trăit la Manaus și a fost asasinat în suburbia Ipanema a orașului Rio de Janeiro în 1981. Acesta este punctul de vedere al Comander X pe subiectul OZN-urilor germane.. No comment!

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*